

„Glej, potem je tudi meni nemogoče dalje bivati pod rodno streho. Rajši pojdem na Malo Polico k Mariji.“

„Kamor hočeš, če ti ne ugaja pri nas“, zavrne ga moško Lenček.

„Dobro! Pripravi ono, kar je moje, pa pojdem iz hiše.“ Tega se je mož vendar nekoliko ustrašil, a svoje bojzljivosti ni hotel pokazati in rekel:

„Če že ni drugače, in je vam moja ženitev tako nevšečna.“

Tako se je končal pogovor, od katerega je pričakoval Francè tolikega uspeha. Žalosten in molčé je zapustil kolarnico.

Po vasi so že ugibali to in ono, v Lenčkovi hiši pa je bila stvar vsem dognana. Lovro ni rekel ničesar, Ivanka je hodila semtertje s solznimi očmi, stric Francè se je izogibal dela pa tudi brata. Oni dan pred poroko je zvedel, da Marija ne pride k svatbi, in kar molčé se je odpravil na Malo Polico. Sploh so se vèdli o svatbi tudi domačini prav mrzlo. Že naprej so govorili, da to ne more biti nikako popolno veselje, marveč svatba, podobna mrtvaški sedmini. Še najbolj se je godilo Lenčkovemu sosedu Podgorcu. On je uporabil ugodno priliko in zopet rabil svojo zgovornost na pravem mestu, kakor je rad pravil sam. Bolj ko so se drugi držali kisló in mežavo, toliko živahneje je on „podiral“ svoje šale in toliko slastneje je užival božje darí, katerih res, to moramo reči, ni nedostajalo na svatbi, ako je nedostajalo tudi vsega drugega, kar rodi pravo veselje.

Podgorec je nalašč nekočkrat podrezal sosedo Možino, ki je sedel na drugem koncu mize,

„DOM in SVET“ 1895, št. 6.

češ: „Miha, ali res že spiš? Kaj se držiš tako žalostno, kakor da so te kokoši pozobale? Na svatbi smo, in če se človek na svatbi ne veseli, ali se bo mari na pogrebu?“ Prvič mu je Miha odgovoril nekaj takega, kakor da je tudi on vesel, a vsi ne morejo govoriti, če jih je več okolu mize; ali drugič mu je povedal naravnost in brez vseh navadnih okoliščin, da se mu dremlje, in pa to, da je vsake reči jedenkrat konec. Podgorec ni bil zadovoljen z njegovim odgovorom

in šalil se je z njegovo neokretnostjo; drugi gostje so pa vendar čutili, da bo treba menda odriniti, ker res govori Podgorec že doberšen čas namestu vseh drugih.

Drugi dan po Lenčkovi svatbi se je začela na Veliki Polici trgategv.

Solnce je veličastno priplavalo izza višnjevih gorá na vshodu. Rosne kapljice so se bliščale v tisočernih barvah po travi in jesenskih cvetlicah. Iz vinogradov pod Veliko Polico je odmevalo veselo vriskanje in petje zgodnjih trgačev. Kdo bi se tudi ne veselil, saj kaže letina obilo božje kapljice. Marsikatero suho grlo bo zmohčila in pokrep-

čala prihodnjo zimo, marsikatero zaprto srce bo omehčala, da bo oznanilo svoje jade, marsikateri jezik se bo omajal po blaženem božjem daru. Da, trta je res dar nebeški in trgategv najveselejša dóba v poljedelčevem delovanju.

Vendar ne stopata Lenčkov Lovro in Ivanka vesela v vinograd za drugimi delavci. Molčé sta pogledovala drug drugega, kdo bo izpregovoril prvi.

„Kako si se zabavala sinoči poleg nove mačhe, Ivanka?“ vpraša on.

Sv. Jožef, rednik Jezusov. (Slikal Leop. Leyer.)